

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 528/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Varmus, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 27/2019, 3 Cdo 28/2019 zo 14. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľov

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 27/2019, 3 Cdo 28/2019 zo 14. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Ústavná sťažnosť bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia vo veci samej vystupovali v procesnom postavení žalobcov, a to v konaní vedenom pred Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 199/2015, v ktorom sa podanou žalobou domáhali, aby okresný súd nahradil prejav vôle žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), a to v zmysle uzatvorenej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo 7. júna 2004 (ďalej len „zmluva o budúcej kúpnej zmluve“). Uvedenú zmluvu o budúcej kúpnej zmluve uzavreli sťažovatelia ako budúci kupujúci, a to s dvoma predávajúcimi – žalovanou

a [REDACTED] (spolu aj „predávajúci“). Týkala sa prevodu nehnuteľností v k. ú. [REDACTED], zapísaných na LV č. [REDACTED] vedených v katastri ako ½ domu so súpisným č. [REDACTED] a zastavané plochy a nádvoría vo výmere 264 m², a podľa tejto zmluvy o budúcej kúpnej zmluve mala byť kúpna zmluva uzatvorená do šiestich mesiacov od zápisu vlastníckeho práva budúcich predávajúcich na príslušnom liste vlastníctva (po ich – predávajúcich úspechu vo vlastníckom spore vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 244/2004). Po nadobudnutí spoluvlastníctva k uvedeným nehnuteľnostiam predávajúcimi v podiele ½ pre každého z nich však svoj záväzok zo zmluvy o budúcej kúpnej zmluve žalovaná odmietla splniť, a preto sťažovatelia podali žalobu.

4. Na základe sťažovateľmi podanej žaloby proti žalovanej okresný súd najprv svojím uznesením č. k. 10 C 199/2015-56 z 19. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej uložil povinnosť až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zdržať sa prevodu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a nezaťažovať tieto nehnuteľnosti vecným bremenom, záložným právom alebo iným vecným alebo nájomným právom. Žalovaná namietala, že zmluva o budúcej kúpnej zmluve je neplatným právnym úkonom, a to z dôvodu neurčitého určenia výšky kúpnej ceny. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 10 C 199/2015-101 z 8. februára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe sťažovateľov vyhovel a rozhodol o nahradení prejavu vôle žalovanej uzatvoriť so sťažovateľmi kúpnu zmluvu. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 184/2016 z 28. februára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu sťažovateľov zamietol. Krajský súd takýto postup odôvodnil tým, že okresný súd síce dostatočne zistil skutkový stav, avšak zo skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery. Zároveň krajský súd uznesením sp. zn. 11 Co 185/2016 z 28. februára 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) zrušil uznesenie okresného súdu.

5. Sťažovatelia následne podali proti rozsudku krajského súdu, ako aj proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uvedené dovolanie najprv najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 236/2017, 3 Cdo 237/2018

z 19. marca 2018 odmietol, keďže však v rámci tohto rozhodovania najvyšší súd uplatnil dovtedajšiu prax o neprípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, sťažovatelia proti nemu podali ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. IV. ÚS 501/2018-34 z 22. novembra 2018 a zrušil ho a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Následne najvyšší súd aj v zmysle záverov uvedeného nálezu ústavného súdu dovolanie sťažovateľov opätovne prejednal a napadnutým uznesením podané dovolanie odmietol.

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti vyjadrili nesúhlas s názorom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, ktorý odmietnutie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odôvodnil tým, že v dovolaní poukazovali na skutkové (nie právne) tvrdenia. Podľa ich názoru je namietaná neplatnosť zmluvy o budúcej kúpnej zmluve nepochybne otázkou právnou, ktorú bol najvyšší súd oprávnený riešiť v rámci dovolacieho konania. V dôsledku už uvedeného názoru sa však najvyšší súd v rámci dovolacieho konania otázkou jej platnosti nezaoberal a podľa názoru sťažovateľov tak o podanom dovolaní nesprávne rozhodol. Sťažovatelia sú toho názoru, že v dovolaní poukázali na hmotnoprávne, ako aj na procesnoprávne normy, nad aplikáciou ktorých sa mal najvyšší súd zaoberať po vyriešení skutkových otázok. To však neurobil a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu namietajú, že v jeho odôvodnení absentuje vysporiadanie sa s hmotnoprávnymi ustanoveniami § 50 a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, na ktoré v dovolaní poukázali.

7. Tiež namietali, že najvyšší súd sa ako súd dovolací v napadnutom uznesení nedostatočne vysporiadal aj s procesnoprávnymi ustanoveniami, na ktoré sťažovatelia poukázali, a to konkrétne s čl. 2 ods. 1 a 2 CSP. Uviedli, že v tejto súvislosti poukázali aj na niektoré iné rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom podľa nich sa s touto judikatúrou najvyšší súd vysporiadal nedostatočne a nesprávne ju aplikoval na predmetný prípad, a preto dospel k nesprávnemu záveru o odmietnutí podaného dovolania.

8. S poukazom na uvedené sťažovatelia dospeli k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. *Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.03.2018 (správne zo 14. marca 2019, pozn.) sp. zn. 3 Cdo 27/2019, 3 Cdo 28/2019 boli porušené základné práva žalobcov: 1/ [REDAKOVANÉ] a 2/ [REDAKOVANÉ] domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.*

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.03.2019 sp. zn. 3 Cdo 27/2019, 3 Cdo 28/2019 sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd SR je povinný uhradiť žalobcom: 1/ [REDAKOVANÉ] a 2/ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 390,72 EUR na účet spoločnosti Advokátska kancelária VARMUS s. r. o., so sídlom Palárikova č. 83, 022 01 Čadca, v zastúpení advokátom a konateľom JUDr. Jozefom Varmusom, PhD., v [REDAKOVANÉ], č. účtu: [REDAKOVANÉ].“*

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu. K porušeniu nimi označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že najvyšší súd ako súd dovolací mal nesprávne odôvodniť odmietnutie dovolania preto, že v dovolaní poukazovali na skutkové, a nie na právne tvrdenia. Tvrdia, že najvyšší súd sa pri rozhodovaní dostatočne nezaoberal otázkou aplikácie hmotnoprávných

a procesnoprávných predpisov, na ktoré poukázali, na ich prípad. Tiež poukázali aj na niektoré iné rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré však podľa ich presvedčenia najvyšší súd nesprávne aplikoval na predmetný prípad, a preto dospel k nesprávne záveru o odmietnutí dovolania.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

18. Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované... Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľov v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľov... ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru

a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 175/2018).

19. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľov, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane, jasne a zároveň aj pomerne obsírne rozviedol, a to na stranách 7 až 16 (v bodoch 22 až 48) napadnutého uznesenia.

19.1 Keďže je sťažovateľom odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho jednotlivé závery. Snáď len pre upresnenie uvedie, že najvyšší súd sa zmienil o tom, že aj pokiaľ ide o dovolaním napadnuté rozhodnutie a uznesenie krajského súdu, nevzhladol v nich zásadnú absenciu dôvodov rozhodnutia, na ktorých sú postavené, v súlade s judikatúrou ústavného súdu. Taktiež sa riadne venoval argumentácii týkajúcej sa námietok sťažovateľov súvisiacich s posúdením platnosti či neplatnosti zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a tiež posúdeniu, či išlo v danom prípade o riešenie otázky právnej a či skutkovej a v nadväznosti na to sa riadne venoval a vyargumentoval jeho posúdenie prípustnosti dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vzhľadom na to, že sťažovatelia sa v podanej ústavnej sťažnosti odvolávajú aj na závery iných rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými sa snažia podporiť svoju argumentáciu o porušení ich základných práv, ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou dáva do pozornosti, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zverená najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a preto nie je možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu, ako aj rozhodovaciú prax všeobecných súdov (napríklad rozhodnutie I. ÚS 127/2019).

19.2 Ústavný súd preto konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nevzhladol také závažné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie oprávňovali ústavný súd k vysloveniu záveru o porušení práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa posúdenia ústavného súdu závery najvyššieho súdu v tomto prípade nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

20. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ako už ústavný súd uviedol, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (I. ÚS 1/2020).

21. Nepatrí ústavnému súdu nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (I. ÚS 139/2019).

22. Vzhľadom na uvedené bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

23. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietali aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. „Článkom 20 ods. 1

ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu